

wereld bestond er niets voor haar dan die boot, daar ginds. . . . Zij was geheel afhankelijk van dien man, zij leefde en leed van zijn tegenwoordigheid, — zonder dat hij er iets van vermoedde. . . . Oh, zij wist wel aan wie hij dacht, en wie hij verlangde. . . . Zou het meisje weten dat hij wegging morgen? Zou hij aan haar geschreven hebben, zou hij. . . . De wreede gedachte doorschokte haar plotseling. Maar neen, dat was te schandelijk, dat zou hij niet durven! Onrustig stond zij op en liep door de kamer, de gedachte terug dringend die haar benauwde. Neen, neen, dat zou hij niet doen, zoo slecht zou hij niet zijn.

De boot naderde nu weer. Zij zag het zeil grooter worden, begon te onderscheiden, de witte vrouwenfiguren, toen hem ook. Nu waren ze aan den wal en stapten uit, de een na de ander en liepen heen. Hij bleef bij zijn zuster aan de tatel achter het scherm. Ida zag den majoor in zijn zwart tricot het water ingaan, met zijn zoon, doch hij ging niet mee. Zij zag hem staan de handen in de zakken, en verwonderde zich wat haar zoo hevig in hem aantrok. Klein was hij, zoo nietig leek hij op dat wijde strand.

De majoor kwam terug, sprak hem toe in 't voorbijgaan. Twee jonge meisjes in badmantels naderden de signora. Hij boog, de hoed in de hand. Nog meer bekenden naderden, er werd gegroet, handen gereikt. Nu ging de majoorvrouw heen, hij volgde. Even kon Ida hen niet meer zien. Nu kwamen zij uit den doorgang, waar hij dien morgen gestaan had, en hielden zich op bij de groep in badmantels, waar ook de majoor lag. De signora ging heen, hij bleef. Ida zag hoe hij praatte, en gesticuleerde, terwijl de anderen luisterend naar hem opzagen. Nu nam hij den hoed af en boog. Een koor van vroolijke afscheidsgroeten klonk op, en volgde hem nog, toen hij zich al had omgewend.

Ida sloot het eene luik opdat niemand van de groep haar kon zien. Zoo wachtte zij tot hij beneden langs het hek voorbijging en half verborgen in de schaduw, rekte zij

het hoofd voor over, zich geheel naar hem toewendend, de hand op haar mond gedrukt, in een wanhopige kus. . . . Even hief hij het hoofd op, keek toen weer voor zich en was voorbij.

Als had hij haar geslagen, zoo zonk Ida ineen op haar stoel. Zij wist wel dat hij tevergeefs naar dat andere raam had opgezien, zonder iets van haar tegenwoordigheid of van haar gebaar te vermoeden. Doch het was haar als had zij zich aangeboden en was versmaad geworden. . . . Lang bleef zij zitten, de handen voor het gezicht. Toch werd zij een vreemde voldoening gewaar, als troostte het haar zich geopenbaard te hebben, en als verheugde haar het gevoel van een door hem aangedane vernedering.

Spiedend van uit haar raam zag zij hoe er dien middag niemand van de Peirolis op het strand was. Na lang rond gedraald te hebben, op het terras en in haar kamer, zette zij zich eindelijk met haar borduurwerk bij Adele terzijde van het huis, vanwaar zij niet missen kon hem te zien, als hij naar het strand ging. Lang zat zij daar en wachtte vergeefs. Het begon al avond te worden. Eindelijk kwam de majoor voorbij, in donkerblauw stadspak, zooals zij hem nooit gezien had. Een oogenblik later kwam ook hij, in donker gekleed, en ging voorbij met zijn lichte lenige tred. Het zien van die beide mannen in stadskleeding deed Ida pijnlijk aan, als was het aanstaand vertrek nu pas zekerheid geworden. Nog even bleef zij zitten, dan liep zij heen, het huis in, waar zij voor den schijn eenige oogenblikken draalde, toen naar het strand. Gina en Giulia zaten daar. De zon stond laag aan den hemel, omsluierd door grauwe wolken. In het Oosten tegen de bleek blauwe lucht, stonden een rij geel grijze zeilen roerloos op de paarlmoer getinte zee.

Hij zat schrijlings op een stoel aan den waterkant, een krant voor zich uitgespreid. De majoor en zijn vrouw stonden te praten in een groep bekenden. Nu vouwde hij de krant op, stak die in zijn zak, wendde zich